

- The rational and efficient allocation of investigative capabilities;
- Establishing internal and external interaction for systematic obtaining primary operational information;
- Providing advice, supervision, monitoring and verification of the implementation of the decisions and the effectiveness of search activity on the part of management.

As a result of the study of literature determined that scientists understand the offer period appointed under the operational search as a form of operational activities, a set of targeted measures which the subjects of operational activities to identify and accumulation of information containing new, previously unknown data on persons, objects and phenomena that are of operational interest and relevant to meet the challenges of fighting crime. Analyzing given stated that, firstly, even in the Soviet period, formed the view that the rapid retrieval is a form of operational activities. Second, the common feature of all the existing definitions of the term «quick search» is their task – detect and accumulation of information containing new, previously unknown to the raw data. Analysis of professional literature led to a reasonable inference that the views of Ukrainian scientists appointed over the name of the process should be divided into two groups. The first group should include those authors who disagree with the name «rapid retrieval crimes» and insist on the presentation of it in this form. The second group believes that rapid retrieval is a form of search as organizational and tactical forms of operational activities, and therefore only formulates the definition of «search activity». In our view, in order to establish a distinction or identity concepts of «crimes quick search» and «search activity» need to study and analyze the content of each of the proposed definitions of scientists.

Key words: *elements, quick search, operational staff, crimes, counteraction.*

УДК 351.74 + 342.56

О.Г. Циганов

ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ ТА ПРАВООХОРОННІ ОРГАНИ: СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ СУТНОСТІ ТА ЗМІСТУ

Узагальнено існуючі підходи правознавців до визначення понять «правоохоронна діяльність» та «правоохоронні органи». Під час аналізу з'ясовано сутність та зміст цих понять як основних складових елементів правоохоронної системи. Обґрунтовано, що система правоохоронних органів виступає підсистемою інституціональної системи правоохоронної діяльності, котра, у свою чергу, виступає підсистемою правоохоронної системи.

Ключові слова: *правоохоронна діяльність, правоохоронна система, правоохоронні функції, правоохоронні органи.*

Постановка проблеми. Суспільство являє собою систему історично визначених форм суспільних відносин, що склалася в процесі спільної практичної та духовної діяльності людей з перетворення природи й власного життя. При цьому суспільні відносини – це багатоманітні зв'язки між соціальними спільнотами, а також усередині них у процесі їх еконо-

мічної, соціальної, політичної, духовної та іншої діяльності.

Відповідно, суспільство як надзвичайно складну відкриту систему умовно можна поділити на чотири сфери: економічну (виробничу), соціальну, політичну й духовну.

Серед зазначених складових економічна сфера є визначальною. Але, як зауважують філософи й державознавці, задоволення всіх інших потреб окремої людини й суспільства (економічних, соціальних, культурних) не може бути повним, якщо не гарантована безпека й у людини немає впевненості в тому, що її здоров'я, особиста недоторканість, свобода, честь і майно не піддаються насильницькому нападу з боку інших осіб. Саме необхідність у *правоохоронній діяльності* стала першоджерелом виникнення держави, яка могла забезпечити належний порядок і безпеку для кожної людини [1, с. 39].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. І хоча термін «правоохоронна діяльність» досить часто трапляється в сучасній юридичній літературі, утім, у правовій науці не вироблено єдиного підходу до визначення цього поняття та його ознак, що зумовлює численні дискусії з цього приводу. Ускладнюється ситуація відсутністю законодавчо визначеного поняття «правоохоронна діяльність».

Як наслідок, одні правознавці визнають, що правоохоронна діяльність – це лише діяльність компетентних державних органів у сфері боротьби зі злочинами, інші відносять до неї боротьбу зі злочинами та іншими правопорушеннями (в основному тими, що прийнято називати адміністративними проступками), треті – діяльність з підтримки громадського порядку.

Формування цілей. Мета цієї статті полягає в узагальненні існуючих підходів правознавців до визначення понять «правоохоронна діяльність» та «правоохоронні органи».

Виклад основного матеріалу. Погодимось з науковцями, які вважають, що вищезгаданий спрощений підхід до визначення поняття правоохоронної діяльності не можна визнати правильним, оскільки він істотно спотворює сутність розглядуваного виду діяльності й використовується для «обґрунтування» дуже спірних суджень про те, які органи слід уважати правоохоронними [2, с. 7]. Адже право повинно охоронятися не тільки від явно недопустимих актів порушення законів або антигромадських явищ. Не меншою мірою недопустимими є також будь-які інші прояви порушення права, спроби недозволено обмежувати, ущемляти або принижувати будь-які права й законні інтереси, кому б вони не належали – державній або недержавній організації, представникові влади, посадовій особі або громадянину, іноземцеві, особі без громадянства. Тому й потрібна діяльність, яка зветься правоохоронною діяльністю в широкому розумінні цього слова. В іншому випадку міркування про правопорядок є безпідставними.

Як доречно наголошує О. Соколенко, мета правоохоронної діяльності держави полягає в охороні та захисті основ конституційного ладу, у тому числі прав, свобод і законних інтересів людини й громадянина, законності та правопорядку, а сутність – у тому, що ця діяльність виступає практичною реалізацією компетентними правоохоронними інституціями відповідних нормативно-правових засад [3, с. 145–146]. Так, у ч. 2 ст. 3 Конституції України закріплено: «Права й свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження й забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави» [4]. Наведені конституційні приписи вимагають, щоб усі державні органи їх точно й беззаперечно виконували.

Автори посібника «Організація судових та правоохоронних органів» до істотних ознак правоохоронної діяльності, на наш погляд дуже доречно, відносять такі: 1) спрямованість цієї діяльності на охорону права від будь-яких порушень; 2) можливість здійснюватися не будь-яким способом, а лише шляхом: а) розгляду юридично значущих справ і, у деяких випадках, застосування до правопорушників примусових заходів і стягнень; б) виявлення правопорушень і осіб, винних у їх учиненні; в) обвинувачення у вчиненні правопорушення; г) представництва й захисту порушених прав і законних інтересів; р) нагляду за додержанням законів; 3) ця діяльність повинна докладно й усебічно регламентуватися в законодавчому порядку, у тому числі шляхом установлення особливих процедурних (процесуальних) правил; 4) реалізація цієї діяльності з додержанням певних, установлених у законі або іншому нормативному акті процедур; 5) ця діяльність реалізується спеціально уповноваженими на те органами, що комплектуються відповідним чином підготовленими службовцями [2, с. 7–8].

Під *правоохоронною діяльністю* зазначені правознавці розуміють діяльність з охорони права, яка здійснюється спеціально уповноваженими на те органами за встановленою в законі процедурою й полягає в розгляді юридично значущих справ, виявленні правопорушень й обвинуваченні осіб, винних у їх вчиненні, й, у деяких випадках, у застосуванні до правопорушників примусових заходів, регламентованих законом, а також у представництві й захисті прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб [2, с. 9].

Отже, правоохоронна діяльність як функціональна підсистема є одним із центральних елементів *правоохоронної системи*, до структури якої також входять нормативна підсистема (різні правові норми, правила, звичаї, мораль) та інституціональна (правоохоронні інституції).

Деякі науковці складовими правоохоронної системи вважають також інші елементи, як-от: її мету та об'єкти [5; 6, с. 4], правоохоронні відносини [6, с. 4; 7, с. 26], а також принципи взаємодії між елементами правоохоронної системи [7, с. 26]. І хоча зазначені категорії займають важливе міс-

це в організації та функціонуванні правоохоронної системи, однак слід погодитися з думкою О. Соколенко, що ці категорії не можуть розглядатися окремо поза контекстом нормативної, інституціональної та функціональної підсистем [3, с. 146].

Отже, структурно правоохоронна система визначається як єдність і взаємодія нормативної, інституціональної та функціональної підсистем.

Інституціональну підсистему правоохоронної системи мають складати суб'єкти правоохоронної діяльності. До останніх слід відносити як правоохоронні органи, так й інші неправоохоронні державні та муніципальні органи, що наділені окремими правоохоронними повноваженнями, а також залучені до правоохоронної діяльності недержавні громадські організації. Зауважимо, що до недержавних установ, яким притаманна правоохоронна діяльність, відносяться, наприклад, адвокатура, що покликана здійснювати захист прав та інтересів суб'єктів правових відносин.

Значимо, що хоча правоохоронна діяльність має давню історію, а термін «правоохоронні органи» є одним із найуживаніших у праві, але в Україні ще не склалося чітке уявлення про зміст цієї категорії через неоднозначність її законодавчого визначення.

Одні науковці вважають, що цим поняттям охоплюються всі державні органи й громадські організації, хоча б у деякій мірі наділені правоохоронними функціями [8; 9, с. 8]. Інші пропонують розглядати це поняття у вузькому розумінні (державні органи, спеціально створені для забезпечення законності й правопорядку, боротьби зі злочинністю і яким з цією метою надані повноваження застосовувати передбачені законом заходи примусу та перевиховання правопорушників) і в широкому (державні органи, які наділені певними повноваженнями в галузі контролю за додержанням законності й правопорядку) [10, с. 53]. Немає однозначності в розумінні цього поняття і серед практичних працівників правоохоронних органів.

Як слушно констатують автори посібника «Правоохоронні органи та правоохоронна діяльність», така ситуація свідчить не тільки про відсутність єдиного підходу в розумінні того, які органи є правоохоронними, але й ускладнює вирішення теоретичних проблем у цій сфері, справляє негативний вплив на діяльність указаних органів, оскільки безпосереднім чином впливає на правове регулювання їх компетенції, правове й соціальне положення працівників таких органів тощо [11, с. 19].

Єдиним законодавчим актом, у якому дається визначення терміна «правоохоронні органи», є Закон України від 23.12.1993 № 3781-XII «Про державний захист працівників суду й правоохоронних органів». Згідно з абзацом першим пункту 1 частини першої статті 2 цього Закону України до цих органів належать: органи прокуратури, внутрішніх справ, служби

безпеки, Військової служби правопорядку в Збройних Силах України, Національне антикорупційне бюро України, органи охорони державного кордону, органи доходів і зборів, органи й установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції [12].

Як бачимо, окрім конкретно названих у цьому Законі правоохоронних відомств, законодавець відносить до них також «інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції». Отже, неповнота наведеного переліку правоохоронних органів не викликає сумнівів. Більше того, як слушно вказує В. Півненко, окремі правоохоронні функції здійснюються багатьма державними органами поряд із виконанням своїх основних завдань, а правозастосовні функції – усіма без винятку державними органами адже у своїй діяльності всі вони застосовують норми права [1, с. 40]. Зауважимо також, що до цього переліку правоохоронних органів увійшли лише органи, які належать до виконавчої гілки влади, хоча правоохоронні органи діють і в інших гілках державної влади (як-от: Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, Рахункова палата України, тимчасові слідчі комісії – правоохоронні органи законодавчої влади; територіальні та спеціалізовані суди – правоохоронні органи судової влади).

Щодо недоліків цього законодавчого визначення терміна «правоохоронні органи» А. Берляч акцентує увагу на тому, що механічне включення таких різних за своїми завданнями, функціями та повноваженнями органів не розв'язує наявні проблеми, більше того – створює умови для різного тлумачення правових норм, що особливо загострює ситуацію в правозастосовній сфері [13, с. 11].

Крім того, слід наголосити, що після проголошення Україною незалежності та з початком розбудови державності керівники Верховного Суду України та деякі науковці стали домагатися вилучення судів із правоохоронної системи України взагалі та із системи органів, які ведуть боротьбу зі злочинністю, зокрема. Серед аргументів наводилися такі, як належність судів до однієї із фундаментальних гілок державної влади, їх самостійність та цілковита незалежність від інших державних інституцій [14, с. 17; 15, с. 7]. Справедливо зауважує О. Толочка, що приналежність судів до самостійної гілки публічної влади слід розглядати як обставину, унаслідок якої за ними визнається особливий статус серед інших органів, що стоять на сторожі права, як вагому підставу для твердження, що вони – вершина піраміди всієї системи правоохоронних органів [2, с. 16–17]. До того ж, згідно зі ст. 2 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» завдання суду полягає в забезпеченні кожному права на справедливий суд та повагу до інших прав і свобод, гарантованих Конституцією і зако-

нами України, а також міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України [16], що безсумнів-но дозволяє віднести судові органи до правоохоронних.

На нашу думку, щодо визначення кола державних органів, які слід уважати правоохоронними, треба виходити з наведених вище істотних ознак та визначення правоохоронної діяльності, а також із нижчезазначених міркувань. Змістом правоохоронної діяльності є саме *спеціальна охорона права*. Згідно з чинним законодавством в Україні можлива лише державна правоохоронна діяльність. Суть такої діяльності полягає в тому, що для здійснення конкретного виду охорони права створюється спеціально уповноважений на те державний орган – державна установа (або державна юридична особа), який діє в системі органів влади й виконує на основі закону спеціальні державні функції (владні, організаційно-розпорядчі, контрольньо-перевірочні тощо) у різних сферах внутрішньої та зовнішньої діяльності держави. Зазначені функції, які слід називати правоохоронними, для таких державних органів є основними (головними, визначальними) і виконуються вони за встановленою законодавством процедурою.

Правоохоронними функціями, зокрема є такі види діяльності: оперативно-розшукова діяльність; розслідування кримінальних справ і справ про адміністративні правопорушення; охорона громадського порядку та громадської безпеки; розвідувальна діяльність; виконання вироків, рішень, ухвал і постанов судів, постанов та приписів органів досудового слідства й прокуратури; надання правової допомоги; контроль за переміщенням людей, транспортних засобів, товарів та інших предметів чи речовин через державний і митний кордони; нагляд і контроль за виконанням законів тощо.

Таким чином, у вітчизняному законодавстві немає правової норми, що містить коректне юридичне визначення терміна «правоохоронний орган» або ж досконалий і вичерпний перелік правоохоронних органів. Утім, як констатує Л. Савюк, юридичною наукою й практикою вироблено низку критеріїв, що перебувають в органічному зв'язку з ознаками правоохоронної діяльності, яким повинен відповідати державний орган для того, щоб його можна було віднести до правоохоронних, а саме:

- правоохоронний орган уповноважується законом для провадження правоохоронної діяльності; найчастіше це закон, спеціально присвячений завданням, організації та компетенції цього органу;
- правоохоронний орган здійснює свою діяльність не в довільній формі, а з дотриманням установлених законом правил і процедур, за порушення яких стосовно посадових осіб, які їх допустили, установлена юридична (матеріальна, дисциплінарна, адміністративна або кримінальна) відповідальність;
- у процесі діяльності правоохоронні органи, використовуючи влад-

ні повноваження, мають право застосовувати державний примус;

– законні й обґрунтовані рішення правоохоронних органів підлягають обов'язковому виконанню; їх невиконання тягне додаткову юридичну відповідальність [17, с. 20–21].

Відповідно до цих критеріїв з числа державних органів України до правоохоронних повинні бути віднесені: суди, прокуратура, органи внутрішніх справ, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, Національне антикорупційне бюро України, Національна гвардія України, Управління державної охорони, органи юстиції, органи охорони державного кордону, органи доходів і зборів, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини та інші (як-от: Служба зовнішньої розвідки України, Головне управління розвідки Міністерства оборони України, Рахункова палата та тимчасові слідчі комісії Верховної Ради України тощо).

Як бачимо, система правоохоронних органів України поєднує правоохоронні органи як загального призначення (суди, прокуратура, органи внутрішніх справ, органи юстиції тощо), так і спеціального (Національне антикорупційне бюро України, Національна гвардія України, Управління державної охорони, Служба зовнішньої розвідки України тощо).

Таким чином, *правоохоронні органи* можна визначити як органи державної влади, на які Конституцією й законами України покладено здійснення правоохоронних функцій. Дещо ширше визначення дає В. Нагребельний у статті «Правоохоронні органи» у «Великому енциклопедичному юридичному словнику»: «Правоохоронні органи – державні органи, спеціально уповноважені здійснювати контроль за точним і неухильним додержанням законів, забезпечувати законність і правопорядок, боротьбу зі злочинністю, захист прав і свобод громадян, застосовувати заходи державного примусу до правопорушників» [18, с. 695]. Або ж можна навести іншу дефініцію цього терміна: правоохоронний орган – це юрисдикційний орган, уповноважений державою виконувати в установленому законом порядку функції або завдання з охорони права, правопорядку, розслідування або запобігання порушенням права, відновлення порушеного права, захист національної (державної) безпеки, підтримання правопорядку, забезпечення законності [19, с. 136].

На нашу думку, слід погодитися з позицією О. Соколенко, яка зауважує, що саме розподіл правоохоронних повноважень покладається в основу системи правоохоронних органів, сформованих для реалізації відповідних напрямів правоохорони [3, с. 147]. Зазначене дає підстави переважній більшості правознавців визначити правоохоронну діяльність як системоутворюючого чинника системи правоохоронних органів.

Отже, система правоохоронних органів виступає підсистемою інституціональної системи правоохоронної діяльності, котра, у свою чер-

гу, виступає підсистемою правоохоронної системи. Остання ж, на думку А. Братка, є підсистемою правової системи [20, с. 312].

Висновки. Таким чином, незважаючи на наявність відповідних напрацювань з проблематики, що розглядається, на сьогодні в теорії права немає єдиного підходу до визначення сутності та змісту понять «правоохоронна діяльність», «правоохоронні органи» та «правоохоронна система». Забезпечення цілісності й узгодженості, ефективності функціонування системи правоохоронних органів України як складової правоохоронної системи вимагає впорядкування правового статусу цих органів, реформування їх організації, вироблення й запровадження дієвого механізму взаємодії між ними, а також приведення компетенції правоохоронних органів у відповідність до актуальних завдань правоохоронної діяльності. Для уточнення та розмежування функцій різних правоохоронних органів, визначення порядку координації їхньої діяльності існує нагальна потреба в прийнятті закону України «Про правоохоронні органи та правоохоронну діяльність», у якому слід визначити загальні завдання, функції, принципи діяльності всіх правоохоронних органів України, навести їх вичерпний перелік, правову основу діяльності, спеціальні завдання та повноваження.

Використані джерела:

1. Півненко В. Правоохоронна система України: визначення і функціонування / В. Півненко // Вісник прокуратури. – 2003. – № 2. – с. 39-45.
2. Організація судових та правоохоронних органів : [навч. посібник для студентів юрид. спеціальностей вищих навч. закладів освіти] / [І. Є. Марочкін, В. В. Афанасьєв, В. С. Бабкова та ін.] ; за ред. І. Є. Марочкіна, Н. В. Сібільової, О. М. Толочка. – Х. : Право, 2000. – 272 с.
3. Соколенко О. Л. Система та види правоохоронних органів України / О. Л. Соколенко // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2013. – № 3. – С. 143-149.
4. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
5. Пиотровский В. Ю. Правоохранительная система в условиях формирования правового государства в России: историко-правовой и теоретико-правовой аспекты : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / В. Ю. Пиотровский. – СПб., 2003. – 27 с.
6. Пікуля Т. О. Правоохоронні органи в механізмі Держави України (теоретико-правові засади функціонування) : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Т.О. Пікуля. – К., 2004. – 20 с.
7. Плугатар Т. А. Визначення сутності та змісту поняття «правоохоронна система» / Т. А. Плугатар // Наука і правоохорона. – 2014. – № 2. – С. 21-27.
8. Лихова С. Про визначення поняття «правоохоронні органи» / С. Лихова // Радянське право. – 1984. – № 11. – С. 74-76.

9. Судебные и правоохранительные органы Украины : [учебн.] / Под ред. проф. А.М. Бандурки. - Х. : Ун-т внутр. дел, 1999. - 350 с.
10. Тевлін Р. Про поняття «правоохоронні органи» у вузькому та широкому розумінні / Р. Тевлін // Радянське право. - 1985. - № 7. - С. 52-54.
11. Мельник М.І. Правоохоронні органи та правоохоронна діяльність : [навч. посібник] / М.І. Мельник, М. І. Хавронюк. - К.: Атіка, 2002. - 576 с.
12. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів : Закон України від 23 грудня 1993 р. № 3781-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. - 1994. - № 11. - Ст. 50.
13. Берлач А. І. Принципи діяльності правоохоронних органів у контексті адміністративної реформи в Україні / А. І. Берлач // Кримський юрид. вісн. «Адміністративна реформа та проблеми вдосконалення діяльності правоохоронних органів». - Сімферополь, 2008. - Вип. 2. - С. 10-14.
14. Кампо В. Українські реформи: політика і право: популярний нарис / В. Кампо. - К. : IFES, 1995. - 29 с.
15. Стефанюк В. С. Верховний Суд, судова влада і правосуддя / В. С. Стефанюк // Вісник Верховного Суду України. - 1998. - № 3. - С. 3-7.
16. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 7 липня 2010 р. № 2453-VI // Відомості Верховної Ради України. - 2010. - № 41-45. - Ст. 529.
17. Савюк Л. К. Правоохранительные и судебные органы : [учебник] / Л. К. Савюк. - [2-е изд., перераб. и доп.]. - М. : Юристъ, 2004. - 464 с.
18. Великий енциклопедичний юридичний словник / За ред. акад. НАН України Ю. С. Шемшученка. - К. : ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2007. - 992 с.
19. Копетюк М. Нормативно-правові аспекти визначення поняття правоохоронного органу й правоохоронної діяльності / М. Копетюк // Історико-правовий часопис. - 2013. - С. 134-138.
20. Теория права и государства : [учебник] / Под ред. проф. В. В. Лазарева. - [2-е изд., перераб. и доп.]. - М. : Право и закон, 2002. - 576 с.

Цыганов О.Г. Правоохранительная деятельность и правоохранительные органы: современные подходы к определению сущности и содержания

Обобщены существующие подходы правоведов к определению понятий «правоохранительная деятельность» и «правоохранительные органы». В ходе анализа выяснено сущность и содержание этих понятий как основных составляющих элементов правоохранительной системы. Обосновывается, что система правоохранительных органов выступает подсистемой институциональной системы правоохранительной деятельности, которая, в свою очередь, выступает подсистемой правоохранительной системы.

Ключевые слова: *правоохранительная деятельность, правоохранительная система, правоохранительные функции, правоохранительные органы.*

Tsyhanov O.H. Law enforcement activity and law enforcement agencies: current approaches to defining the essence and content

It summarizes the existing approaches of lawyers to the definition of «law enforcement activity» and «law enforcement organs». The analysis clarified the nature and content of these concepts as the main components of the law enforcement system.

Although the term «law enforcement» is quite common in modern legal literature, however in legal science has not developed a unified approach to the definition of this concept and its characteristics, resulting in numerous discussions about it. The situation is complicated by the absence of a legally defined concept of «law enforcement». As a result, some legal scholars acknowledge that law enforcement is the activity of the competent state authorities in the sphere of combating crimes, others refer to it combating crimes and other offences (mainly those, which are called administrative offences), and others – the maintenance of public order. We believe that such a simplistic approach to the definition of law enforcement cannot be considered correct.

Should agree with the lawyers that under law enforcement understand the protection of the law, which is carried out by specially authorized bodies established in the law of procedure and is to review legal cases, the detection of offences and the prosecution of persons responsible, and, in some cases, as applied to offenders coercive measures, regulated by law, as well as in the representation and protection of rights and legitimate interests of physical and legal persons.

Law enforcement as a functional subsystem is one of the Central elements of the law enforcement system, which also includes regulatory and institutional subsystems.

In turn, institutional subsystem of the law enforcement system should be the subjects of law enforcement. The latter should include how law enforcement agencies (namely the public authorities to which the Constitution and laws of Ukraine is entrusted with the exercise of law enforcement functions), and others are not state and municipal law enforcement bodies with separate law enforcement credentials, and brought to law enforcement non-governmental organization.

It is the distribution of law enforcement powers vested in the Foundation of the system of law enforcement agencies, formed to implement the relevant directions of law enforcement.

Consequently, the law enforcement system is the subsystem of the institutional system of law enforcement, which, in turn, acts as a subsystem of the law enforcement system.

Key words: *law enforcement activity, law enforcement system, law enforcement functions, law enforcement organs.*